

MICHAEL GRUMLEY

PRŮLOM

THRILLER

Průlom

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Michael C. Grumley

Průlom – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MICHAEL C. GRUMLEY

PRŮLOM

THRILLER

MICHAEL C. GRUMLEY

PRŮLOM

THRILLER

CPress
Brno
2019

1

Něco tam venku znělo divně. Přitiskl si sluchátka pevněji k uším.

Operátoři sonaru byli zvláštní živočišný druh. Jen málo lidí dokázalo sedět před počítačovým monitorem, den po dni bojovat s monotónností, naslouchat v širých vodách oceánů sebemenšímu náznaku zvuku. Ale pro těch několik málo, kdo to dokázali, bylo až překvapivé, jak absolutně se dokážou lidské smysly naladit. A Eugene Walker by práci *Ping Jockeye* u námořnictva nevyměnil za žádnou jinou. Tady mohl *slyšet*, a všechno. I v nudný večer, jako byl tento, věděl naprosto přesně, co je obklopuje, když tiše proploovali temnými vodami.

Ale dnes večer uslyšel něco zvláštního. Slýchal to už nějakou dobu, ale nedokázal to přesně definovat. Poposedl si a studoval monitor před sebou, analyzoval podivný zvuk zachycený počítačem. Přehrával si ho pořád dokola, ale stále ho nedokázal zařadit. Šuškal se, že někteří technici jsou

tak dobří, že dovedou rozpoznat i vodní proud protékající korálem, jenže tihle chlapi strávili na lodích celý život. On proudy neslyšel, zato rozeznával některé přírodní události, které jeho počítačům nic neříkaly. Ovšem tenhle zvuk byl divný; nepřetržitý hukot velmi nízké frekvence, na samém pokraji rozmezí lidského sluchu.

Pouhé tři metry za Walkerem stál komandér Sykes a pročetl si další fascinující hlášení o technickém stavu. Sykes byl puntičkář, tak jako většina ostatních, ale i ti nejlepší velitelé nakonec padli za oběť nemilosrdné nudě dokonalé rutiny. Natáhl se pro teplou kávu a usrkl z ní. Myšlenky mu na chvíli zabloudily domů k ženě a dcerám, napadlo ho, že už asi spí. Nepřítomně se podíval na hodinky a otočil stránku. Zběžně pátral po něčem neobvyklém.

Koutkem oka si čistě z instinktu povšiml, že jeho navigační důstojník se už poněkolikáté dívá do svých přístrojů a pak zase zpátky ke stolu a digitální mapě.

„Děje se něco, Willie?“

Willie Mendez dlouho neodpovídal. Nahlásit problém velícímu důstojníkovi ostatně nebyla věc, kterou by člověk udělal, aniž by se třikrát ujistil. „Hmmm...“

Sykes se pomalu otočil, stále si nebyl jistý, jestli odtrhnout oči od hlášení, které se však začínalo roztékat do propletenice slov.

Navigační důstojník si znovu zblízka prohlédl velikou osvětlenou mapu o ploše tří čtverečních stop mezi nimi. „Zachytil jsem něco divného, pane.“

Sykes se podíval na mapu a zpátky na další monitor a okamžitě zaznamenal, v čem je problém. Popadl průhledné pravítko a v duchu počítal. Zamračil se a obrátil se zpátky k mladému navigátorovi.

„Kolikrát jste to kontroloval?“

„Čtyřikrát.“

Sykes se poškrábal na bradě a Mendez spustil: „Podle posledních ověřitelných údajů jsme před dvěma minutami byli tady.“ Přiblížil obraz na monitoru a oblast se zvětšila. Vedle jeho ukazováku se objevil malý kroužek doplněný po straně drobnými GPS souřadnicemi. Pak popojel prstem po mapě o něco výš stejným směrem. „A teď to ukazuje, že jsme tady.“

„Za dvě minuty?“ Sykesova otázka byla čistě rétorická. Zavrtěl hlavou a povzdychl si. Tři sta osmdesát uzlů bylo na jadernou ponorku poněkud přehnaně optimistická rychlost. Snad porucha? Nebylo by to první selhání počítače, které zažili, ani zdaleka ne. Věděl, že software, který napsal bůhvíjaký ajťák vyhecovaný energetickým nápojem,

je daleko omylnější než tradiční mechanické či elektrické systémy. Kruci, vždyť to už dneska vědí i kuchaři. „Ještě něco se chová divně?“

„Ne, pane.“

„Proveďte kontrolu integrity v obou systémech.“

„Už probíhá, pane.“ Všechny oči se obrátily k monitoru, kde začaly vyskakovat výsledky. „Systémy nehlásí žádné chyby úplnosti.“

Skvělé. Porouchaný software, který ani nepozná, že je porouchaný. Sykes se podíval zblízka na oranžový GPS displej. „Zkuste resynchronizovat satelity.“

Willie poslechl a čekal. Pak začal pomalu vrtět hlavou. „Tam nahoře vypadá všechno v pohodě. Mám jich pět... už šest. Určené s přesností na metr a udávají stejné souřadnice.“

Komandér neodpovídal. Dál se soustředil na obrazovku GPS a přemýšlel.

Eugene vystrčil hlavu ze stísněné rádiové stanice a spustil si sluchátka na krk. „Pane, posledních pár minut tady chytám něco na sonaru. Mohlo by to spolu souviset.“

Sykes se obrátil na Eugena. „Co je to?“

„Není to plavidlo, pane. Nic podobného jsem ještě neslyšel.“

Sykes si nasadil druhá sluchátka a poslouchal zvuk, který mu Eugene přehrál. „Co to krucinál je?“

Zamračený Eugene přepnul zpátky na živý přenos a zavřel oči. „... už je to pryč.“

„Napadá vás něco?“

Eugene si povzdychl. „Nejsem si jistý. Nejdřív jsem myslel, že by to mohly být hydrotermální průduchy, ale nejsou.“ Přihlížel, jak se Sykes otáčí zpátky k Williemu a následně se vrací ke stolu. Po dlouhém mlčení, kdy se ze všech sil snažil zachovat klid, odložil hrnek s kávou. Vykročil dvířky z místnosti a zmizel v dlouhé šedé kovové chodbě. „A to se musí stát zrovna teď.“

Kapitán Ashman odpověděl na zaklepání na dveře prostým „Vstupte“. Sykes vešel dovnitř. Jeho hlavu dělilo od potrubí na stropě sotva pár centimetrů.

„Co je?“ Kapitán ani nemusel zvednout zrak od čtení, aby věděl, kdo přišel.

„Pane, zdá se, že máme nějaké potíže s navigačním systémem. Zmýlil se v naší poloze asi o patnáct mil.“

Ashman vzhlédl. „Patnáct mil?“

„Ano, pane.“

„Provedli jste diagnostiku?“

Sykes přikývl. „Ano, pane, podle všech předpisů, ale žádné problémy neodhalila.“

Ashman si lehce poklepával prstem na sevřené rty. „Můžeme mít nesprávnou rychlost?“

„Ne, pane. Pohonné systémy jsou dokonale synchronní. Nesprávná je jen naše poloha. Mám podezření, že jde o chybné údaje někde v GPS, ale nemůžu to ověřit, dokud...“

„Když se vynoříme, naše mise je u konce.“ Ashmanův hlas zněl ostře. „Upgradoval někdo naše systémy, než jsme vypluli?“

„Nevím o tom, pane.“

„Jestli zjistím, že byl někdo tak tupý a cokoliv upgradoval před čtyřměsíční misí, osobně ho dovedu do basy!“

„Ano, pane!“

Zhluboka se nadechl. Teď už nezáleželo na tom, jestli někdo upgradoval systém, nebo ne. V každém případě byl porouchaný a tady odtud zřejmě nedokážou nic opravit. A i kdyby to šlo, povede to k tolika pochybnostem, že budou muset misi tak jako tak zrušit. Nikdo by nebyl ochoten riskovat, že poplují dál a narazí na nějaký problém v pořádné hloubce. Odtamtud už se jen tak nevynoříte.

„Promluvte s inženýry a ujistěte se, že nikdo neudělal žádné změny.“ Sykes přikývl. Tenhle rozkaz očekával, ještě než zaklepal kapitánovi na dveře. Ashman si přitáhl nohy a vstal. „Zamiřte vzhůru. Povězte všem, že se vracíme.“

Zatímco se Sykes vracel k můstku, zmocňoval se ho velmi nepříjemný pocit.

2

Kajmanské ostrovy objevil Kryštof Kolumbus v roce 1503. Souostroví pojmenované Las Tortugas podle hojného výskytu mořských želv bylo po staletí spravované jako jediná kolonie, než se koncem šedesátých let 20. století stalo oficiálním britským teritoriem. Podobně jako u mnoha karibských ostrovů obstarával většinu obchodů na Kajmanech turismus. Ostrovy pravidelně zaplavovaly tisíce od slunce spálených Američanů s nadváhou, přebytkem peněz a zálibou v nicnedělání. Když dorazili do George Townu a vydali se za dobrodružstvím v nablýskaných klimatizovaných autech z půjčovny, většina z nich si stěžila povšimla posledních pozůstatků devastace po hurikánu, který tu řádil o několik málo let dříve. Pokrok dokáže být zkrátka úchvatně rychlý, když ho pohání vidina dalších výdělků.

Katamarán dlouhý osmatřicet stop se sice z ostrova nedal zahlédnout, protože byl daleko na oceánu, sám však měl

George Town stále na dohled, byť jen jako linku na obzoru. Člun kotvil mnohem blíž k ostrovu Little Cayman. Netečně se pohupoval v lehkém vlnění oceánu, kýval se ze strany na stranu tak akorát na to, aby líné lano zdviže tu a tam plesklo o hliníkový stěžeň. Teplý zimní větrík hladce proplouval mezi lany a pevně svinutými plachtami. Kdyby se snad nějaký pozorovatel ocitl dostatečně blízko, mohl by člun považovat za opuštěný. V dohledu nebyla živá duše. Takhle daleko mu jedinou společnost dělali rackové, z nichž dva se pohodlně usadili na levobok trupu.

Nedaleko v křišťálově modré vodě se cosi pohnulo a pak se jako lehká turbulence vynořil na hladinu kruh bublin. Za okamžik nato se objevila tmavá hlava a rozhlédla se. Jakmile muž spatřil zád člunu, rychle si přetáhl masku přes krátké vlasy a začal plavat kupředu. U malého žebříčku opatrně odhodil masku a šnorchl na palubu, s překvapující lehkostí se rychle vyhoupl z vody a vyhledal nohama příčle. Sáhl za sebe, odepnul si z nohou ploutve, hodil je nahoru a tímž plynulým pohybem se natáhl po ručníku.

Z malé ledničky vytáhl lahev pomerančového džusu, došel na příďovou trampolínu a udělal si pohodlí. Zahleděl se na větší ostrov a rozeznal drobný obrys vodního skútru poskakujícího po vodě. Udivovalo ho, kolik lidí mělo rádo hluk. S tvrzením, že si potřebují odpočinout od každodenní práce, se vydávali do dalekých míst, jen aby skončili mezi

tisícem dalších turistů nebo se proháněli po zátoce na raketě burácející o síle osmdesáti decibelů. Pousmál se a naklonil láhev s džusem k ústům.

Každému, co jeho jest, pomyslel si. Vlastně by za to měl být vděčný. Kdyby netrčeli tam s ostatními, nejspíš by ho otravovali tady. S tím vstal a zamžoural na světélkující obzor. Muset se každý den rozhodovat, co podnikne – tak přesně po tom zas toužil on.

Najednou ztuhl. Ten zvuk byl mimořádně slabý, ale nezaměnitelný, a on pocítil záchvěv neradostné odevzdanosti, ještě než sáhl po dalekohledu. Otřel si z tváře vodu a zadíval se přes čočky. Stál tam a stoicky přihlížel, jak se drobná černá tečka v dálce pomalu rozrůstá do zřetelné siluety helikoptéry.

3

Chrise Ramireze nepřestávalo udivovat, že jsou pátky tak rušné. Sám by honičku čekal spíš o sobotách nebo nedělích, ale nejvíc nabitý byl vždycky poslední den pracovního týdne. Mohly za to všechny okolní školy a jejich exkurze, které pro něj znamenaly čtyři vyčerpávající hodiny průvodcovství. Z tohoto závazku se Chris konečně vyvlékl přesně před třemi týdny, kdy najal nového průvodce. Teď si samozřejmě musel přiznat, že provádět děti nebylo zase tak zlé. Spíš ho obtěžovala skutečnost, že sotva školáci prošli vstupními dveřmi, hladina jejich sebeovládání rázem klesla na nulu. Odtud totiž měli výhled na hlavní atrakce akvária, delfíny Dirka a Sally. Ne že by byl v jejich věku jiný.

Procházel se po prázdné hale a usrkával kávu. Cestou se usmál na Betty za informačním pultem a svého náhradníka Ala, který si právě procházel rozvrh a upravoval kravatu. Jak nádherný den byl pátek, teď když se konečně mohl vrátit ke své skutečné práci.

Chris se podíval na hodinky. Brány se otevřou za třicet minut. Zamířil po schodech dolů do spodního podlaží hlavního akvária. Tam se zastavil před obří stěnou ze skla, která zadržovala přes milion galonů vody. Na protější straně už něžné sluneční paprsky z otevřeného vršku nádrže prosvětlovaly vodu měkkým modrým odstínem. Díval se, jak se oba velké stíny lehce a bez námahy komíhají sem a tam mezi šipkami slunečního světla. Delfíni se uměli pohybovat s ladností, jaké byli schopni pouze oni. Zvedl zrak o něco výš, ke třetímu obrysu. Ten mu zamával a Chris se usmál, s mírným pohybem kávového šálku zamávání opětoval. Postava se otočila a plavala zpátky k Dirkovi a Sally. Chris pak vykročil po chodbě k neveřejným prostorám akvária, kde shodil batoh z ramene na psací stůl.

Málokdo si uměl doopravdy představit, jaké to je plavat s delfíny, ale ona ano, vždyť to dělala tak často, jak to jen šlo. Vynechala jen málokterý pátek, protože to byl jediný den, kdy akvárium otvíralo později, což jí poskytovalo pětadvacetiminutové okno mezi časem krmení a otevírací dobou. Za posledních pět let si Dirk a Sally jejich společné plavecké dýchánky mimořádně oblíbili, to bylo víc než patrné. Neustále kolem ní kroužili, nechali se od ní hladit

po hladkých tělech a na oplátku do ní skotačivě šťouchali, kdykoli ji ve vodě mýjeli. Podívala se na hodinky, naposledy je oba poplácala a zamířila k žebříku.

Alison Shawová se vynořila, chytila žebříku a očistila si masku. Všimla si, jak se k ní rychle blíží zdeformovaná silueta, a vzhlédla. Sundala si zamlžené brýle a spatřila Chrise, jak se na ni z výšky usmívá.

„Nebyl jsi právě teď dole?“ zeptala se a odhrnula si vlasy z očí.

Neodpověděl.

Alison přimhouřila oči a podívala se pozorněji. „Děje se něco?“ Chris nepřestával zářit. „Proč se tak culíš?“

Sklonil se k ní. „Myslím, že tohle budeš chtít vidět.“

Oči se jí rozšířily úžasem. „IMIS?“

Chris k ní natáhl paži, jednou rukou ji vytáhl z vody a druhou jí podal ručník. Vzpřímila se, rychle osušila a vytáhla z tašky šortky a triko s dlouhým rukávem. S Chrisem se přátelili spoustu let, ale on se přesto tu a tam neubráníl obdivnému pohledu na její udržovanou postavu. Byla o pár centimetrů nižší než průměr, ale co do vzhledu měla mezi mořskými bioložkami pořád hodně daleko k normě. Rychle si obula sandály a společně se rozběhli po vyhlídkové ploše do budovy.

Vtrhli do výzkumné oblasti a Leeho Kenwooda našli tam, kde obvykle, u velkého stolu nabitého monitory

a klávesnicemi nad podlahou téměř pokrytou plazícími se kabely. Alison si vždycky představovala, že právě takhle nějak to musí vypadat v útrobách telefonní společnosti. Za Leem se opíralo o zeď několik vysokých kovových stojanů s desítkami počítačových serverů. Uprostřed jednoho z centrálních stojanů ležely monitor, klávesnice a myš, určené k manuálnímu ovládání zařízení tlustých jeden palec, i když tuto činnost nyní Lee vykonával už jen zřídkka. Díky nespočtu systémů, které měl na stole, se mohl k serverům snadno připojit na dálku.

Stěna naproti serverům byla součástí delfíní nádrže. Byla vyrobená z čirého skla, aby umožňovala optimální viditelnost ke studijním účelům. Před tlustým sklem stálo šest mechanických aparátů různé výšky a složitosti, všechny měly nahoře digitální videokameru. Po místnosti bylo rozeseto několik desítek knih a časopisů na různá témata od mořské biologie přes jazykovou analýzu až po programování v různých počítačových jazycích.

Alison byla u Leeova stolu dříve, než její mokrá taška dopadla na koberec. „Tak co je?“

Lee se podíval přes obdélníkové brýle na Chrise. „Tys jí to neřekl?“

Probojovala se před monitor. „Co mi neřekl? Tak co je?“

Zvolna se odtlačil od stolu a poodjel s židlí z cesty, aby jí umožnil bližší pohled. „Už to asi bude.“

„Jste si jistí?“ vyjekla a ohlédla se k nádrži. Na protější straně uviděla Dirka a Sally, kteří už netrpělivě čekali na první nával dětí.

Kenwood se zazubil: „To si piš.“ Přisunul se opět blíž a kliknutím myši vyvolal na obrazovku různá čísla a výsledky. „Podívej... Frekvence... Oktávová pásma... Inflexní body...“

„A intervaly mezi cvakáním? Co opakovací kmitočty?“ prohlížela si velký monitor vzrušeně.

„Přímo tady. A pro každou položku máme několik videopozic.“

Za jejich zády se do místnosti vřítíl Frank Dubois. „Právě jsem dostal vzkaz. Co se děje?“ Než vypustil z úst poslední slovo, uvědomil si, že odpověď nepotřebuje. Poznal to z pouhého pohledu na jejich tváře. „Vy už to máte, že jo?“

„Ach, už je to tady, kapitáne,“ zazubil se Lee. Ukázal na obrazovku a Dubois se naklonil nad Chrise s Alison. „Už to rozpoznalo všechny proměnné. Podívej, když je sečteš, dostaneš skoro stejné číslo, jaké je uvedené u videopozic, děleno třemi.“ Stiskl další tlačítko a vyvolal systémový protokol. „A koukni se na tohle: píše se tu, že poslední proměnná se objevila skoro před dvěma měsíci, takže od té doby nenastalo v chování nebo zvucích nic nového.“ Zaklonil se s domýšlivým pokývnutím: „Tahle obálka je zalepená a orazítkovaná!“

Alison se usmála. Lee si vždycky rád hrál se slovy. „Asi už jsi volal do IBM?“

Lee přikývl. „Volal. Přijedou to ověřit.“

Nyní se otočil Chris a zahleděl se na delfíny. „A kdo přijede?“

Lee se usmál: „Ehm... všichni.“

„Fantazie.“ Dubois se otočil a zamířil ke dveřím. „Musím si jít zavolat. Máš toho dnes hodně, Ali?“

Zasmála se. „Děláš si srandu?“

„Fajn, tak až se vrátíš z toho sedmého nebe, kdyby ti zbylo pár minut... Někdo by měl dát dohromady tiskovou zprávu.“ S tím za sebou nechal zaklapnout dveře.

4

Stříbrné dveře se otevřely a John Clay vystoupil z předimenzovaného výtahu. Zahnul ostře doprava a dal se po dlouhé bílé chodbě okruhu D v Pentagonu. Ze vzdáleného konce chodby Claye zaznamenal admirál Langford a přerušil konverzaci s jiným důstojníkem. Vykročil Clayovi vstříc a podal mu tlustou složku.

„Promiňte, Clayi.“ Admirál byl o pár centimetrů menší, ale pohyboval se vzpřímeně a s jakousi břitkostí, kvůli níž Clayovi vždycky připadalo, jako by k němu vzhlížel do výšky. Poznali se před pár lety, když Langford převzal vedení nad oddělením. Od té doby pod ním pracoval až doteď.

Clay s Langfordem vyrovnal krok, otevřel složku a prolétl první stránku. „Nějaká počítačová porucha, pane?“

„Zřejmě to bude něco víc,“ odpověděl Langford klidně. „Původně to bylo zapsáno jako porucha, ale nedokážeme ji replikovat.“ Pokývl ženě, která prošla kolem. „Navigační

system fungoval naprosto perfektně od chvíle, kdy ponorka vyplula z přístavu, a potom se zničehonic octnou mimo o patnáct mil.“

Clay se snažil držet krok, zatímco listoval několika stranami čehosi, co by většina lidí považovala za náhodný počítačový kód. „A nějaké změny směru?“

„Nic takového. Stejný kurz, jen o patnáct mil dál.“ Langford už viděl, jak se problém zavrtává Clayovi do hlavy. Clay byl jedním z nejlepších analytiků, jaké v týmu kdy měl, s myslí jako past na medvědy. Langford mu nemusel nikdy nic opakovat dvakrát.

„To zní, jako že drift a protiproudy můžeme vyloučit. Kdyby se jednalo o některou ze starších ponorek, mohlo by být něco s motory, ale nová třída už taky měří rychlost přes GPS. Co třeba potíže se satelity?“

Zatočili a pokračovali po další chodbě zdobené fotografiemi vojenských důstojníků z uplynulých dob. „To mě taky napadlo, ale zatím nám nic jiného nenahlásili.“

Než si to Clay uvědomil, vyhrkl: „Ty satelity jsou všechny polosynchronní. Jeden GPS přijímač se nikdy nenapojí na stejných šest signálů. Což znamená, že teď –“

„Všechny jsou součástí dalších setů.“ Langford vylovil bezpečnostní kartu a protáhl ji čtečkou vedle kovových dveří s velkým modrým nápisem DNI. „Identifikovali jsme všechny sety, které Alabama používala po celý týden,

a jednotlivě je projeli kontrolami. Nic.“ Langford otevřel velké dveře. „Jaká byla dovolená?“

„Krátká, pane.“

„Vynahradím vám to.“

Oddělení námořního vyšetřování bylo rozsáhlé a na západní straně Pentagonu zabíralo značnou část druhého poschodí v okruzích A až E. Čítalo několik stovek zaměstnanců, z nichž většina se specializovala na právní a personální záležitosti, a v důsledku změkčování vojenské politiky se neustále rozrůstalo. Množství personálních problémů jako šikana a obtěžování v posledních letech vzrostlo, vojsko se zkrátka nedokázalo včas přizpůsobit očekáváním jedenadvacátého století. Vedle právních a personálních oddělení byla technologická skupina námořnictva stále ještě skrovná. A Clayův tým byl ještě menší. Specializaci *elektronika a signalizace* rozuměl jen málokdo, natož aby se o ni někdo zajímal. Dokonce ani vyšší důstojnictvo, které zpravidla patřilo k nejhlásitějším obhájcům technologie, ve skutečnosti netoužilo nic vědět. Chtěli jen, aby vše fungovalo. Clayův E&S tým musel často zjišťovat, proč nějaká technologie *nefunguje*, kde došlo k selhání a proč. To vyžadovalo expertní znalosti široké škály technologií včetně designu počítačových čipů, sítí a signálů a podrobné porozumění elektromagnetickému spektru.

Clay zatočil za roh a minul řádku kanceláří. Jakmile otevřel dveře a vešel dovnitř, jeho asistentka Jennifer už ho zjevně očekávala.

„Ahoj, Johnne,“ řekla a zavěsila telefon. „Jak bylo na Kajmanech?“

„Tobě by se tam nelíbilo,“ usmál se a prošel kolem ní do své pracovny. „Žádné reality show.“

Zazubila se a následovala ho s další složkou v náruči. „No tak já si je teda škrtám.“ Jennifer rozevřela složku a odsunula stranou hromádku vzkazů, po níž Clay střelil pohledem.

„Tohle všechno za tři dny?“

„Asi tě tu všichni zbožňují.“ Prolistovala složku za něj. Z jejího konce vytáhla několik dokumentů. „A tady všude potřebuju tvůj podpis.“

„Co bych si bez tebe počal?“

„Nech toho. Ještě mi naroste nos nahoru.“ Oba se otočili a uviděli ve dveřích stát usmívajícího se Stevea Caesareho. Mužský vysoký přes metr osmdesát s tmavými vlasy a knírkem byl stoprocentní Ital, ale s mafií se nebratříčkoval, nebo to aspoň tvrdil. Caesare a Clay se přátelili od úplného začátku. Seznámili se hned v prvních dnech své již dvaceti let trvající služby, a většinu té doby spolu strávili v několika různých odděleních.

Jennifer se usmála a odešla z místnosti. Když procházela kolem Caesareho, štouchla ho rozverně do paže.

Steve vešel a posadil se na židli naproti Johnovu stolu. „Ty naše dovolené jsou čím dál kratší. Za chvíli budou kratší než polední pauzy.“

Clay odložil Langfordovu složku na stůl, zapadl do své židle a otočil se k Caesaremu. „Máš štěstí, že jsi na žádné nebyl. Čím kratší dovolená, tím depresivnější návrat.“ Zhluboka se nadechl: „Řekni mi ještě jednou, proč tohle děláme. Je to z lásky k vlasti nebo tak něco?“

„Přece kvůli ženským.“

„Už s tebou Langford mluvil o Alabamě?“

„Jo, tuhle složku jsem mu dal ráno já.“ Caesare si pohodlně natáhl nohy a zaklonil se v židli. „Je to dost divné. Nic podobného jsem ještě nikdy předtím neviděl. Zřejmě to nebude nic světoborného, ale chtějí co nejdříve znovu vyrazit, než posádka upadne do letargie. Spojili jsme se s jejich techniky a procházíme úplně všechno do nejmenšího detailu.“

„Našli jste něco?“

„Ještě ne. Chystáme se prověřit jednotlivé kabely.“

Clay si povzdechl, naklonil se nad stůl a otevřel složku Alabamy. „Byla v okolí nějaká další plavidla, co by používala stejné satelity?“

Caesare zavrtěl hlavou. „Ne, nejbližší loď používala čtyři stejné družice, což pro pořádné porovnání nestačí –“ Přerušilo ho vyzvánění mobilního telefonu. Než ho zvedl,

podíval se na číslo. „Čau, něco nového? Fajn, hned jsem tam.“ Zavěsil a vstal: „Borger možná něco našel.“

Will Borger byl živoucí pozůstatek hippie generace, i když technicky vzato k tomu, aby do ní mohl patřit, mu chybělo pár let. Dlouhé vlasy nosil svázané do ohonu, snad ve snaze kompenzovat porost temene, který byl čím dál řidší. Nedal ani ránu bez kulatých brýlí a plandavých havajských košil. Byl ztělesněním starého počítačového maniaka a Clay s Caesarem ho zbožňovali.

Dvojice vstoupila do laboratoře nacpané počítačovým a satelitním vybavením, jehož část byla tak složitá, že ji téměř nepoznávali ani oni dva. Většinu regálů zabírala spleť drátů a kabelů, které propojovaly desítky monitorů, počítačů, osciloskopů a zesilovačů. Clay odhadoval, že Borger má jen v téhle kanceláři dost koaxiální kabeláže na to, aby mohl založit televizní společnost. V rohu pod starou lampou spočíval dřevěný stůl s bezmála tuctem klávesnic, přičemž některé byly navrstvené na sobě.

Borger se opodál hrbil nad stolem, jež pokrývala obrovská rudobílá mapa. Vzhlédl s nakrčeným obočím. „Ahoj, Clayi, nevěděl jsem, že už jsi zpátky.“

„Jo, skoro jako bych ani neodjel.“

„Aha, zavolali tě zpátky kvůli Alabamě. Slyšel jsem, že ji chtějí opravit a poslat zpátky na moře už příští týden.“

Caesare se sklonil nad mapu. „Co je tohle?“

„Země. Tedy aspoň její část. Dodělal jsem zátěžové testy satelitů a nic nenašel, tak mě napadlo podívat se na souřadnice s tím novým satelitem Jason-2.“

Jason-2 Clay dobře znal. Nahradil svého předchůdce Jason-1, který byl pro změnu pokračováním zařízení TOPEX/Poseidon, prvního satelitu určeného ke studiu magnetického pole planety. Tyhle první mise změnilly způsob, jak se sestavovaly satelitní počítačové čipy, a výrazně zvýšily jejich schopnost odolávat vysokým dávkám slunečního záření, což pro satelitní průmysl znamenalo neuvěřitelnou vzpruhu. Ale zatímco první dva satelity přinesly bohatství informací, Jason-2 byl prvním zařízením dostatečně citlivým na to, aby detekoval pole blíže k povrchu. Clay si vzpomínal, že vypuštění tohoto satelitu vyvolalo ve vědecké komunitě velkou vlnu vzrušení.

Borger pokračoval: „Ty mapy ještě pár let nebudou kompletní, ale díky pozici při vypuštění byla jako první zmapována oblast rovníku, včetně Karibiku a místa, kde měla potíže Alabama.“

Dvojice se přisunula blíž. „A?“

„No, tady je zbytek rovníku a tady je oblast kolem Bimini,“ vysvětloval, ukazuje na velký tmavší kruh. „Podle

J-2 se zdá, že je v těch místech velmi vysoká hladina magnetismu.“

„Nemůže to být náhoda? Možná přístroje ještě nejsou správně zkalibrované.“

Borger zavrtěl hlavou a uhladil rukou zbytek mapy. „Nemyslím si. Jak vidíte, všechna ostatní měření jsou přesná. Byla by velká náhoda, kdyby se stala porucha právě tady. Kdybych měl hádat, řekl bych, že zdejší mořské dno obsahuje neobvykle mnoho železa.“

Clay zvedl zrak. „Ale to by přece nemělo nijak ovlivnit GPS.“

„No, samo o sobě možná ne, ale celý měsíc se odehrávaly drobné sluneční erupce, a o těch je známo, že působí na všechno možné, a na satelity zvlášť. Erupce v den, kdy měla Alabama potíže, byly relativně malé, ale jestli je v té oblasti vysoká koncentrace železa, mohla ionizace způsobit, že satelity nebyly schopné přesně stanovit polohu.“

„Jak dlouho erupce v ten den trvaly?“

„Šest nebo sedm hodin, myslím. Musel bych se podívat.“

Clay vstal a zamyšleně si poklepával prsty na bradu. „Takže kdyby to způsobily erupce, dalo by se čekat, že uvidíme nějaké rozpory v datech ponorky i dalších šest nebo sedm hodin předtím?“

„Zřejmě,“ přikývl Borger. „Ale byly by to *velmi* nepatrné rozpory, podle kurzu a toho, jak blízko k té oblasti byli.“

Clay se na Borgera zkoumavě podíval. „Můžeš zjistit přesně, jak dlouho erupce trvaly?“ Pak se obrátil na Caesareho. „Pojďme vytáhnout všechna dostupná data ponorky za celý den.“

O čtyři hodiny později přišel Caesare a položil Clayovi na stůl tlustý štos papírů.

„Kompletní záznamy Alabamy z jedenatřicátého. Komunikace, navigace, pohon... všechno kromě jídelníčku.“

„A?“

Caesare zavrtěl hlavou. „Nic. Ani jediná nesrovnalost. A můžu ti říct, že je to pořádně nudné počtení.“

Clay složku rychle prolistoval. „Borger tvrdí, že erupce trvaly přerušovaně skoro osm hodin. Nějaké další informace od palubních techniků?“

„Ne. Pořád procházejí a testují kabely, ale nepředpokládám, že něco najdou.“

Oba věděli, že kontrola kabelů je víc než cokoli jiného formalita. Poslední špetka příčinnosti v zájmu důkladnosti. Instalace a izolace v ponorkách byla puntičkářsky pečlivá. Že by odhalili příčinu v kabelech, se stávalo velmi vzácně. Clay se v židli odstrčil od stolu a po dlouhé chvíli nakonec

zavrtěl hlavou. „Hm. Ať to bylo, co to bylo, nebyla to ani sluneční erupce, ani problém se systémy.“

„Nebo se *zapojím*,“ dodal Caesare opřený o zárubeň.
„Jdem ven?“

Clay přikývl.

5

Alison usrkávala čaj a upřeně hleděla na obrazovku. Mělo to začít každou chvíli a ona téměř slyšela, jak jí tluče srdce. *Proč taková úzkost?* ptala se sama sebe v duchu. *Děláš, jako bys v té televizi měla být ty sama.* Alison byla nervózní málokdy, pokud se tomu vůbec dalo říkat nervozita. Víc než cokoli jiného to připomínalo radostné vzrušení. Její tiskové zprávy se chopily desítky novin a zpravodajských stanic a všechny chtěly rozhovor. O takové reakci se jí nikdy ani nesnilo, ale vzhledem k pokroku, který v poslední době udělali, to vlastně nebylo zase tak překvapivé.

Víc překvapivý byl fakt, že se jim to podařilo dostat do televize tak rychle. Ozvali se z NBC a chtěli, aby se Dubois zúčastnil jejich pondělní show, pouhé tři dny po vydání tiskové zprávy. Předchozí oznámení, byť mnohem méně vzrušující, převzala jen lokální periodika. Veřejnost jejich poslední novinka z nějakého důvodu očividně zaujala. Alison to přimělo k úvahám, kdo se na to

asi chytí. Doufala, že nějaký vysoký manažer přichystaný vychválit novou produktovou řadu nebo se vytahovat, o kolik je jeho společnost bohatší.

Přišel k ní Chris Ramirez, taky s hrnkem, a podíval se na hodinky. „Ještě nezačali, že ne?“

Zavrtěla hlavou a několikrát vymáchala ve vodě čajový sáček.

„Dobře víš, žes měla jít s ním,“ pravil a opatrně usrkl horké tekutiny.

Alison zavrtěla hlavou. „Ne. On je v těchhle věcech lepší.“

„To jo,“ pokrčil Chris rameny. „Určitě to není tím, že miluje záři reflektorů.“

Zvedla hrnek, aby zakryla úsměv.

Vtom zaplnil obrazovku obličej Matta Lewise. Skoro ho nebylo slyšet, Lee to musel zesílit. „A je to tu!“

„... v Akváriu v Miami, kde se tým mořských biologů pokouší o něco nepředstavitelného: komunikaci s jiným živočišným druhem. Dnes je tu se mnou Frank Dubois, ředitel centra a šéf tamního výzkumného týmu. Vítám vás, doktore Dubois.“

„Děkuji vám, Matte.“ Záběr vyplnila Frankova tvář a Chris i Lee pochvalně zavýskli. Vypadal dobře a před kamerou působil jako ve svém živlu, rozhodně lépe, než by si tam připadala Alison.

„Doktore, musím říct, že tohle je vážně něco. Ani jsem nevěděl, že takový výzkum probíhá. Jak to vlastně celé začalo?“

Frank blýskl dokonalým úsměvem a velkoryse pokrčil rameny. Byl přirozený talent. „Samotná myšlenka vlastně není nijak převratná, ale až do nedávna jsme neměli k dispozici potřebnou technologii. Začínali jsme s malým grantem, a nakonec nasbírali dost prostředků i na zaměstnání několika lidí. Většinu práce v prvních dvou letech výzkumu odvedla naše vedoucí badatelka Alison Shawová v podstatě jako dobrovolnice.“

Lee Kenwood se k ní naklonil a přátelsky do ní šťouchl. „Přesně tak, Ali.“

„Je to zázrak,“ zamumlal si Chris pod vousy.

„Nechte toho!“ Zčervenala a upřela oči k obrazovce. Přijímat komplimenty nepatřilo k jejím silným stránkám.

Lewis na obrazovce pokračoval. „Teď mi povězte o systému IMIS.“

„Jedná se o distribuovaný počítačový systém, což znamená, že rozdělujeme celou zátěž na mnoho menších jednotlivých počítačů, v tomto případě je jich přes stovku. To nám poskytuje daleko větší schopnost zpracování dat, než jaké bychom mohli dosáhnout třeba i superpočítačem, a navíc za zlomek nákladů.“

„A co znamená IMIS?“

„Je to zkratka pro Mezisavčí interpretační systém.“

„A IMIS dokáže překládat jazyk?“ vyptával se Lewis.

Frank se usmál. „To zatím ne. Ale v podstatě se dá říct, že ano. IMIS funguje tak, že zaznamenává všechny rozeznatelné zvuky našich delfínů; všechno cvakání, hvízdání, dokonce pozice těla. Jakmile tohle všechno zachytíme v nejrůznějších situacích, zahájíme proces překladu s pomocí pokročilého programu umělé inteligence.“ Znovu se usmál: „Anebo se o překlad aspoň pokusíme.“

Lewis se zamračil. „Ale bude to fungovat? Chci říct, jak dlouho může trvat, než učiníte tak průlomový objev?“

„Fáze zaznamenávání, které říkáme *fáze jedna*, je dokončená. Nyní jsme zahájili fázi dvě, což je samotný překlad, a tu provádí už jen počítače. Bohužel, protože nic podobného ještě nikdo nedělal, nemáme vlastně reálný odhad, jak dlouho to může trvat. Ale program umělé inteligence je navržený tak, aby se během postupu učil, takže by měl být každý den o něco chytřejší.“

Lewis nevěřicně zavrtěl hlavou. „Jak propána můžete napsat program, který mluví s delfíny?“

„Zavoláte si na pomoc IBM.“ Oba se zasmáli. „IBM je skutečně jedním z našich sponzorů. Věnovali nám většinu hardwaru a spoustu programovací kapacity. Ten software je vážně dost působivý.“

„O tom nepochybuji,“ odvětil Lewis a podíval se do poznámek. „Tady se píše, že jedním z vašich sponzorů je NASA.“

„To je pravda.“

Lewis znovu zavrtěl hlavou. „Dobře, IBM, tomu rozumím, ale proč NASA? Jaký by měli zájem na něčem takovém?“

„To je dost častá otázka. NASA se víc zajímá o technologii, kterou používáme, než o skutečný kontakt se zvířaty. Doufají, že tu technologii rozvinou a jednou ji použijí ke komunikaci s mimozemskou inteligencí. Jestli tedy nějakou najdou.“

„Vážně?“ Lewis vypadal upřímně překvapený.

Frank si usrkl vody a přikývl. „Ano. Uvažují tak, že naše naděje na komunikaci s mimozemšťany jsou dost mizivé, pokud jsme se ještě nenaučili komunikovat ani s jinými druhy na stejné planetě.“ Pokrčil rameny: „V zásadě by oba přístupy měly být velmi podobné.“

„A vy jste od toho nyní jen krůček.“

Frank se znovu usmál a zdvihl ruku ve varovném gestu. „Nevím, jestli jen krůček, ale jsme *blízko*, mnohem blíže, než jsme byli řekněme před šesti lety, ale pořád před sebou máme spousty práce. Upřímně, možná se na to ještě hodně dlouho načekáme. Jak jsem řekl, teď už je to jen na počítačích.“

„A když se vám překlad podaří, co jim povíte? Nejspíš se jich nebudete ptát, jaké to je být ryba.“ Publikum se zasmálo.

„No, třeba se jich zeptáme právě na to,“ odvětil s úsměvem Frank. „Ale bude samozřejmě záviset na tom, co

dokážeme přeložit, jestli vůbec něco. Delfíni jsou druzí nejchytřejší tvorové na planetě a kromě člověka si jako jediní uvědomují sami sebe. Například když dáte do nádrže zrcadlo, delfíni se budou dívat skutečně na sebe, a dokonce si prohlížet vlastní těla. Chápu tu souvislost a fakt, že je kolem nich svět, takže komunikace mezi námi může jít poměrně do hloubky.“

Lewis si s nelíčeným zájmem poposedl. „Ještě na jednu věc bych se vás rád zeptal. Přestože nyní nevíte, do jaké míry se vám překlad může podařit, v co v této fázi výzkumu *doufáte* vy? Jinými slovy, co doufáte, že se dozvíte, když půjde všechno dobře, i kdyby to trvalo ještě roky?“

Frank naklonil hlavu a krátce se nad otázkou zamyslel. „V první řadě bychom chtěli vědět, kdo jsou oni jako druh. A tím *my* myslím nás lidi, co bychom se ptali, jako jeden vnímavý druh jiného, jako jedna civilizace druhé.“

„Civilizace?“

„Ano,“ přitakal. „Civilizaci definujeme jako vyspělý stav společnosti. Delfíni evidentně nemají žádnou technologii nebo průmysl, ale významnou složkou toho, co považujeme za civilizaci, je i vláda nebo kultura. Delfíni jsou stejně jako lidi společenský tvorové. Víme, že žijí a fungují ve velkých skupinách, někdy čítajících i desítky tisíc jedinců. Ale představa kultury by v tomto případě byla vzrušující. Opět zdůrazňuji, že delfíni jsou v porovnání se zbytkem

živočišné říše mimořádně inteligentní. Mají dokonce smysl pro humor.“

Alison pozorovala, jak se ve Frankovi probouzí obchodník. Právě takhle jim rok za rokem obstarával financování. Byl prostě eso.

„Víme, že delfíni mají složitý jazyk. Ale jen si představte... kdyby měli schopnost předávat informace, nejen jeden druhému, ale *z generace na generaci*. Pak bychom mohli mluvit o rodové linii, o předávané kognici. To je kultura!“

Lewis smysl jeho slov neminul. Seděl chvíli bez hnutí, než znovu promluvil. „Páni. To je vážně něco.“ Natáhl k Frankovi ruku. „Přejeme vám hodně štěstí. Nemůžu se dočkat, až si zase promluvíme.“

„Děkuji,“ usmál se Frank a potřásl mu rukou.

„Doktor Frank Dubois,“ zakončil debatu Lewis. „Ředitel Akvária Miami.“

„Výborně!“ Ken se natáhl k televizi a zase ztlumil zvuk. „Třeba teď dostaneme nějaké opravdové peníze.“

Alison se usmála, stále s nehtem sevřeným mezi zuby. *To není špatné, pomyslela si, to vůbec není špatné.*

6

Pathfinder byla oceánská výzkumná a průzkumná loď. Při necelých třech tisících tun byla schopná působivé rychlosti šestnácti uzlů při plném naložení. Zkonstruovali ho v roce 1994, představoval jedno z nejmodernějších a nejschopnějších vědeckých plavidel amerického námořnictva a prováděl nejrůznější experimenty napříč celým Atlantickým oceánem. Clay z okýnka helikoptéry Sikorsky Seahawk i z velké výšky zřetelně rozeznával nezaměnitelný bílý trup lodě. Při délce dvou set stop byl Pathfinder sice velikán, ale ve výzkumné flotile stále patřil k těm menším. Clay věděl, že přistání takhle veliké helikoptéry bude proto dost těsné.

Helikoptéra se lehce naklonila a začala postupně klesat. Clay se uvolnil a opřel si hlavu o opěrku. Steve Caesare vedle něj hluboce spal v téměř katatonickém stavu. Mnozí z nich si už v prvních letech služby osvojili trik „spi, kdykoli to jde“, a Caesare si tuhle lekci vzal k srdci. Clay často žertoval, že kdyby na to přišlo, zaspal by Caesare i bombardování Pearl Harboru.

Clay sledoval přes okýnko, jak se helikoptéra spouští blíž k mořské hladině. Po pár minutách pilot stroj vyrovnal a poslední míli zdolal ve výšce těsně pod sto stop, dost nízko na to, aby v průzračně modré vodě mohli pozorovat hejna barevných rybek. Zlehka propleskl Caesareho, aby ho probudil, a zapnul si bezpečnostní pás.

Helikoptéra zpomalila, až zůstala viset ve vzduchu, a vyrovnávala se do správné polohy nad lodním helipadem. Vznášela se nízko nad palubou, aby se pilot mohl nejdříve přizpůsobit stoupání a klesání lodi na vlnách oceánu. Potom letoun zdolal posledních několik stop, náhle klesl a narazil na přistávací plochu. Pod zpomalující listy rotoru proběhl místní podporučík a otevřel dvířka. S rychlým zasalutováním rozvinul malé schůdky a pokynul Clayovi a Caesaremu, aby ho následovali.

Popadli svoje tašky a rozběhli se z helipadu přes palubu. Když vystoupali dvě křídla schodů, otevřeli bílé ocelové dveře a ocitli se na můstku.

Kapitán Emerson zdvihl zrak ke dvojici příchozích mužů.

Zazubil se a natáhl paži ke Clayovi. „Clayi, jak se sakra máte?“

„Fajn, Rudy. A jak se daří v ráji?“

„Není to špatné. Hádám, že jsem neměl dlouhý rukáv aspoň dva roky,“ odpověděl s úsměvem. Obrátil se na Caesareho. „A koho to máme tady?“

„Rudy, tohle je komandér Steve Caesare. Je taky z E&S.“

Emerson potřásl Caesaremu rukou a zabloudil očima k malému špendlíku s trojzubcem na jeho límci. „Rád vás poznávám. Vy jste byl taky u SEALs, že ano?“

„Těší mě, pane. Ano, už to bude nějaký ten pátek. Ve třiadevadesátém jsem byl v Somálsku. Rok nato mě převeleli.“

„Somálsko,“ povzdechl si Emerson. „To byla strašná mela.“

„Ano, pane, to tedy byla. Přišel jsem tam o pár přátel.“

Emerson zamračeně přikývl. „Tak kvůli čemu mě hnali přes půl Atlantiku, abych se s vámi sešel, chlapci?“

Clay se usmál. Také Emerson byl jeho dlouholetý přítel z námořnictva, stejně jako Caesare. A přestože si rád zakládal na tom, aby vypadal drsně a nevrle, podobně jako spousta starých mořských vlků, nikdy se mu to tak docela nepodařilo. Jenže to byla taková Emersonova oblíbená hra. Byl kapitánem jedné z předních výzkumných lodí organizace amerického námořnictva Military Sealift Command, takže se Clayovi tohle přátelství celkem šiklo. Základním posláním MSC bylo především zajišťovat širokou škálu podpůrných operací včetně doplňování paliva, strojů, munice a zásob. Díky tomu, že byla součástí podpůrného systému celého Námořnictva USA, měl Emerson perfektní přehled o mnoha věcech, které se nějakým způsobem týkaly armády.

Clay pokrčil rameny. „Jen nějaké rušení signálů. Potřebujeme to dát do pořádku, aby se Alabama mohla vrátit na moře. Měli jsme kliku, že jste byli zrovna nejbliž a máte na palubě toho nového podvodního robota.“

„No, rozhodně patříme k těm pohodlnějším plavidlům.“ Pokynul jednomu z podřízených, aby převzal dohled nad můstkem. „Náš Triton II se vám bude líbit. Nepotřebuje vodítko a používá ultranízkou frekvenci, která mu dodává vážně úctyhodný rozsah.“

„Jak hluboko jste s ním byli?“ zajímal se Caesare.

„Čtyři tisíce stop, možná víc. Musíme se zeptat Taye. To je hlavní inženýr.“

To na Claye a Caesareho udělalo dojem. Skoro celá jedna míle bez kabelů, to bylo skutečně úžasné.

Emerson odvedl oba muže ven a vydali se zpátky cestou, kudy přišli. Pod schody zastavila a zasalutovala jakási důstojnice. Kapitán její pozdrav rychle opětoval, aniž by zpomalil. Koutkem oka si všiml, jak si dvojice vyměnila pohledy, a odpověděl na nevyřčenou otázku. „Máme na palubě šest žen. Bylo trochu náročnější zařídit samostatné ubytování a tak, ale stojí to za to. Jejich přítomnost zvyšuje úroveň profesionality, navzdory všeobecnému přesvědčení.“ Přikrčil se, vstoupil do dveří, zatočil doleva a vkročil do lodní kuchyně. „Kávu?“ zeptal se, chopil se konvice a vzal šálek z úhledně vyskládané hromádky.

Oba muži přikývli a vzali si od něj šálky.

„Tak jaképak rušení jste, chlapci, tam dole naši?“

Clay pokrčil rameny. „Nejsme si úplně jistí. Není to nic moc vážného, nejspíš jen interference způsobené vysokým obsahem železa v půdě. Potřebujeme získat nějaké vzorky k analýze.“ Usrkl ze šálku. „Možná se tam budeme muset vrátit s nějakou starší ponorkou a prohlédnout to přímo na místě, jestli nenajdeme něco viditelného.“

Nyní se na Emersona obrátil Cesare. „Mimochodem, kapitáne, rádi bychom se podívali na nějaké systémové protokoly taky z Pathfinderu, abychom je porovnali s ponorkou. Pravděpodobně jde o nějaký problém s hloubkou nebo blízkostí ke kapsám s vysokou koncentrací minerálů, takže bychom mohli vyškrtnout ze seznamu i hladinové lodě, když už jsme tady.“

„Samozřejmě,“ přikývl Emerson. Podíval se na hodinky. „Měli bychom vyrazit na zád'. Tay a jeho tým už by měli být každou chvíli připravení na vypuštění Tritonu. Za pár minut budeme na vašich souřadnicích.“

Vydali se tedy na zád', kde Clay s Caesarem narazili na několik členů týmu, kteří pomalu vyzvedávali Triton II z paluby nad vodu. Zařízení se od většiny předchozích dálkově ovládaných plavidel námořnictva znatelně lišilo. Na rozdíl od starších válcovitých designů se Triton tvarem blížil písmenu U a většina plavidla byla uspořádaná kolem

průhledné koule. K tomu, co považovali za žád', byla připevněná spousta motorů a ploutví, ale celkově stroj stále působil kulatě. Na rozdíl od ponorek tradičního designu si kulovitý tvar při sestupu udržoval perfektní tlak na všech stranách, takže bylo plavidlo v podstatě o to pevnější, oč hlouběji sestoupilo. Sestrojením Tritonu do takového tvaru inženýři docílili toho, že se zařízení dostalo do větší hloubky, aniž by se musela věnovat zvláštní pozornost zpevnění těla, které bylo u starších válcovitých tvarů nezbytné. Odvrácenou stranou byla samozřejmě rychlost. Jelikož se Triton při pohybu setkával s vodou na větší ploše povrchu, Clay odhadoval, že mohl být tak o čtvrtinu pomalejší než starší modely. Když ale zvažil schopnost Tritonu sestoupit tak hluboko, aniž by loď musela táhnout tisíce stop tlustého umbilikálního kabelu, jasně chápal, proč si Triton II získal takovou oblibu.

Edwin Tay byl čínského původu a vypadal na čerstvého čtyřicátníka. Vzrůstem byl menší než zbytek týmu, ale čišela z něj autorita velitele. Vydával nepřetržitý proud instrukcí a jeho tým plynule přesouval nad vodu robota zavěšeného na dlouhém tlustém článkovaném ramenu. Nakonec se otočil a pokynul jednomu ze svých lidí, aby uzamkl robota na místě, jen pár okamžiků předtím, než hučení motorů utichlo a loď začala zpomalovat. Emerson zachytil jeho pozornost a přivolal ho mávnutím k sobě.

„Pane Tayi, seznamte se s komandéry Johnem Clayem a Stevem Caesarem. Jsou to naši přátelé z týmu E&S ve Washingtonu.“

Tay jim potřásl rukama. „Vítejte na palubě. Slyšel jsem, že jste si přišli pohrát s naší novou hračkou.“

Clay se zasmál. „Obávám se, že skutečnost bude o něco nudnější. Potřebujeme si odvézt nějaké vzorky dna. Měli jsme štěstí, že jste byli zrovna na místě, a navíc s tím novým robotem.“

Tay se ohlédl na zařízení zavěšené ve vzduchu, kde se lehce pokyvovalo ze strany na stranu. „Jo, je to krasavec. Životnost baterií je trochu omezená, ale hádám, že u dalších verzí se to zlepší. Ale i tak jsme ho spustili do čtyř tisíc tří set stop bez sebemenšího problému. A obrázky jsou ostré jako z kabelovky,“ dodal s mrknutím.

„Je to moc pěkná ponorka,“ přitakal Caesare.

Tay si chvatně otřel čelo. „Ještě je třeba provést pár zkoušek, ale měli bychom být připravení ji vypustit tak za patnáct minut. Mezitím tu máme docela slušnou kuchyni, jestli máte, pánové, hlad.“

Clay si položil ruku na břicho. „To mi zní docela dobře.“

„Tak si pojd'me něco dát,“ souhlasil Emerson a kývl hlavou směrem odkud přišli. „Stejně už je skoro čas na oběd.“

